

siger, at den skal træde i Stedet for en anden, lade ham gaa med den med en Paa-tegning, for den ser han maaste aldrig mere. Det er saa upraktisk, at jeg kunde udbille det meget længere, naar jeg ikke havde det visse Haab, at Lovforslaget vilde blive for-kastet.

Breinholt: Hvis den ærede Taler, der nu havde Ordet, havde sagt, at jeg som Mindretallets Ordspører havde givet Lovfor-slaget en meget kølig eller temmelig kølig Anbefaling, skulde jeg ikke have haft Noget derimod at indvende, men naar han udtaler, at jeg med rene Ord har kaldt Lovforslaget slet, saa maa jeg nødvendigvis nedlægge en bestemt Indsigelse derimod. Min Indvending har været, at jeg ikke vilde kunne gaa med til denne Lov, hvis det var en Lov af en almindelig Art, en blivende Lov, men da det er en Veiligheds-Lov, troede jeg, at der var andre Hensyn at tage, og disse Hensyn tillod jeg mig at referere, de vare anbefalende og ikke gaaende i Retning af at mis-rekommandere Loven ved at falde den en slet Lov. Jeg skal kun meget kort komme ind paa de Indvendinger, som den ærede Taler gjorde mod adskillige af de af os stillede Vædringsforslag. Han gjorde der navnlig gjældende lige overfor Forslaget under Nr. 2, at det ikke hjalp synderligt paa den For-staaelse, hvorover han havde klaget ved første Behandling, og navnlig at det i alt Fald kun vilde rette Forholdet lige overfor den eventuelle Enke; jeg antager dog, at han vil indrømme, ogsaa overfor de eventuelle Ar-vinger og Børn, thi de blive i Virkeligheden samme Debitor (Ogenbøll: nei!). Det er dog Debitorer, der hefte for samme Gjæld, det tror jeg dog, han maa indrømme, og videre har Udvalgets Mindretal ikke villet gaa, slet ikke til, hvor der ved Overdragelsen til Fremmede ikke udstedes nye Obligationer. Hans Indvending mod Forslaget under Nr. 3 vil jeg oprigtig tilstaa, at jeg ikke ret fat-te. Det forekommer mig, at han der mente, at Retsbetjentene vilde holde en til Thing-læsning eller Afslæsning indleveret Obligation tre Maaneder tilbage, og det vilde man ikke være tjent med. Jeg maa formodentlig ikke have forstaaet det ærede Medlem ret, thi naar der kommer en Lov, der siger, at netop for denne Art Obligationer skal Betalingen ikke erlægges strax, tvivler jeg dog om, at Retsbetjentene vilde sige: denne Lov tage vi ikke Hensyn til, vi tage kun Hensyn til den gamle Lov. Men formodentlig har jeg ikke forstaaet den ærede Taler rigtigt i saa Hens-ende.

Ordspøreren (Schlegel): Den lille Bemærkning, jeg vilde gjøre med Hensyn til Vædringsforslagene, er tildels sagt. Jeg erkjender, at det foreliggende Lovforslag formelt er slet affattet, og det gjælder særlig om § 1, hvis den vedtages, som den nu foreligger, men det Vædringsforslag, der er stillet, forekommer mig at være en Forbe-dring, og jeg indser heller ikke rettere, end at det Vædringsforslag, der er stillet under Nr. 2, fuldbyrder den Fordring, der stilles. Det, som man ønsker i denne Retning, er jo, at en Enke og Børn efter en Afvød, som sidde med den samme Obligation, som Man-den eller Faderen har udstedt, og i Henhold til hvilken han har forpligtet sig, kan kon-vertere og komme ind under Lovens Bestem-melse. Videre vil man jo ikke gaa. Jeg skal med Hensyn til en lille Bemærkning, der kom fra et andet æret Medlem, sige, at det forekommer mig, at Flertallet af de Eiendomsbesiddere, der kunne konvertere og derved faae en Nedsættelse i Renten, ere ubetinget heldigere stillede end alle de, der ikke kunne konvertere, og som i Stedet for at konvertere endogsaa ere nøbte til at stifte ny Gjæld. Det kan ikke negtes, det er den bedste Del af Eiendomsbesidderne, der ere i det første Tilfælde, og det fore-kommer mig beynnderligt, at Statskassen, som faar Bidrag baade fra Rige og Fattige, særlig skulde yde Hjælp til de Medborgere, som mindst trænge dertil.

Finantsministeren (Estrup): Jeg ser ikke rettere, end at Vædringsforslaget under Nr. 2 er en Forbedring, der som der virkelig efter den Affattelse, § 1 nu har, kan være nogen Tvivl om, at en Enke, der sidder i uskiftet Bo, er samme Debitor. Jeg ser heller ikke rettere, end at Vædringsfor-slaget under Nr. 3 fjerner en Tvivl, der var tilstede ved den tidligere Affattelse af Lov-forslaget om, hvorledes der skulde forholdes med Obligationer efter Thinglæsningen, naar Thinglæsningen paaستاas at skulle være fri, thi efter Vædringsforslaget forekommer det mig rigtignok at være aldeles utvivlsomt, at vedkommende Retsfrier ikke har nogen som-helst Ret til at holde Obligationer tilbage. Det ærede Medlem, der sidder her tæt ved (Ogenbøll), kan have Ret i, at det kan med-jøre nogen Uleilighed senere at faae Thing-læsningsgebyrerne indbrevne, ligesom ogsaa at faae efterstemplet, hvad der ikke skulde være stempelfri af Obligationer. Men jeg kan dog ikke sjonne, at denne Uleilighed kan være saa overordentlig stor. Der hører jo kun det til, at der paa Retsfrierens Kontor